

ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ Տ. Տ. ՎԱԶԳԷՆ Ա.
ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ԶԱՏԿԱԿԱՆ ՔԱՐՈԶԸ ԱՐՏԱՍԱՆՈՒԱԾ
ՍՈՒՐԲ ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱԾԱՐՈՒՄ
(7 Ապրիլ 1985 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամեն:
«ՔՐԻՍՏՈՍ ՅԱՐԵԱՒ Ի ՄԵՌԵԼՈՅ»:

Սիրելի հաւատացեալ ժողովուրդ,

Մեր սուրբ Եկեղեցին վերստին բերում է մեզ բոլորիս անտիսը հրաշափառ Յարութեան մեր Փրկչի Յիսուս Քրիստոսի: Այս մեծ անտիսով է բացում գարունը աշխարհի, այս մեծ անտիսով գարուն է իջնում մեր հոգիներին: Նոր կեանքի սոսափին բնութեան մէջ, նոր կեանքի լուսաբաց մարդկային հոգեկան աշխարհում:

«Փառք Յարութեան քո, Տէր»:

Քրիստոսի Յարութիւնը պատմական գերբնական մի իրողութիւն է, աննդած մեզ սուրբ Աւետարանով: Գերբնական մի եղելութիւն, որ եկաւ յեղաշրջելու մարդկութեան պատմութիւնը և նոր իմաստ ու նոր ընթացք տալու նրան: Գերբնական եղելութիւն, որ վերանորոգեց մարդկանց հոգիները, նոր շնորհներով լցրեց նրանց և մարդկութեան առջև բացեց նոր ճանապարհ՝ բարոյական բարձր ըմբռնումների և ստեղծագործ կեանքի: Վերջին երկու հազար տարիների ընթացքում քրիստոնէութեան մտածումի թռիչքով, զգացումի ջերմութեամբ և տեսիլքների ու որոնումների խոյանքով յորինուած բոլոր հրաշա-

լիքները, պատմում են Քրիստոսի Յարութեան փառքի մասին: Յարութեան հրաշքը դարեր շարունակ դարձել է հոգեկան սնունդ և մարդկային կեանքի ոգեբարոյական պայման: Հաւատքը Քրիստոսի Յարութեան՝ հոգեկան վիճակն է ոգեկանութեամբ ու բարոյականով լուսաւորուած մարդկանց: Մանաւանդ այս իմաստով է, որ յայտնում է մեզ ճշմարտութիւնը մեծ առաքեալի խօսքի. «Եթէ Քրիստոս չիցէ յարուցեալ, ընդունայն է քարոյութիւն մեր, ընդունայն են և հաւատքն ձեր» (Ա Կորնթ. ԺԵ 14):

Այսօր, Քրիստոսի Յարութեան անտիպը մեզ համար նուիրական հրաւեր է՝ հաստատ մնալու մեր նախնեաց հաւատքի վեմի վրայ և հաւատարիմ՝ անտարանական բարոյականին: Հայ ժողովուրդը բազմադարեայ իր գոյատևումը պարտական է ամէն բանից առաջ իր կանոնական հաւատքին: Նա կարողացաւ տոկալ, յաղթահարել ժամանակների բոլոր արհաւիրքները և ամէն նահատակութիւնից յետոյ վերածնունել, որովհետև ճշմարտապէս հաւատաց, թէ Քրիստոս «մահուամբ զմահ կոխեաց» և «յարեաւ ի մեռելոց»: Հայոց պատմութեան ճանապարհը տևապէս տառապանքի ու խաչելութեան ճանապարհ է եղել, որի ընթացքում մեր ժողովուրդը, բազում անգամներ, իր մահով յաղթել է մահին և մեռելներից յարութիւն առել: Մենք ինչպէ՞ս չհաւատանք Քրիստոսի Յարութեան, երբ պատմական վաւերական ապացոյցը ունենք մեր ժողովրդի վերածննդի, մեր ժողովրդի յարութեան: Քրիստոսի Յարութեան յոյսով մենք պիտի շարունակենք հաւատալ հայ ժողովրդի կեանքի մշտանորոգ ուժերին և նրա յանձնարարութեանը: Յիսուս այսօր էլ ասում է մեզ՝ «Ես կենդանի եմ, և դուք կենդանի լինելոց էք» (Յովհ. ԺԴ 20):

Քրիստոսի Յարութիւնը մեր յոյսն է, մեր զրահն է, մեր յաղթութիւնն է, մեր ուրախութիւնն է:

Այս ճշմարտութիւնը, մանաւանդ այս տարի մի անգամ ևս բացայայտում է մեր գիտակցութեան հորիզոնի վրայ, երբ մի քանի օրեր յետոյ, 24 Ապրիլին, պիտի ոգեկոչենք սուրբ յիշատակը 1915-ի Մեծ Եղեռնի մեր նահատակների: Այդ սև թուականից եօթն անգամ տասը տարիներ յետոյ մեր ժողովուրդը իր նոր կեանքով, իր իրաւ վերածննդով մի անգամ ևս հաստատում է «մահուամբ մահը» յաղթելու հրաշքը:

Այո, կենդանի է այսօր հայ ազգը, եռանդով լեցուն ու ստեղծարար տենչով գոտեպինդ ի Մայր Հայաստան և ի սփիւռս աշխարհի, որ վերանորոգուած ուժերով և ներշնչանքներով, քայլ առ քայլ ընթանում է դէպի բարձունքները նոր նուաճումների, նոր իրազօրծումների:

Քրիստոսի Յարութեան անտիպը հրաւեր է նաև ուղղուած բոլոր մարդկանց և աշխարհի բոլոր ժողովուրդներին, որպէսզի նրանք ապրեն խաղաղ ու համերաշխ: Վասնզի Քրիստոս երկնառաք Իշխանն է սիրոյ և խաղաղութեան գաղափարի: Մանաւանդ Յարութեան անտիպով, մարդկային աշխարհում հզօր ու պայծառ է հնչում հաշտութեան ու եղբայրութեան պատգամը, հորիզոնից հորիզոն:

Խաղաղութիւն աշխարհաց ու եղբայրութիւն ժողովուրդոց. ահա հրամայական պատգամը մեր ժամանակների, երբ աշխարհակործան պատերազմի նոր ուրախանը խռովում է կեանքը և խիղճը համայն մարդկութեան: Մենք, Պօղոս առաքեալի խօսքը պիտի վերծանէինք, ասելով. «Եթէ յարուցեալ Քրիստոսի սիրոյ և խաղաղութեան պատգամը պիտի չկարողանանք կենսագործել աշխարհի վրայ, ընդունայն է մեր հաւատքը, ընդունայն է մեր քարոյութիւնը»:

Աստուածակառոյց Սուրբ Էջմիածնի կատարներից, այս խոհերով ու այս իղձերով, ցնծութեամբ անտում ենք հրաշափառ Յարութիւնը մեր Փրկչի՝ Յիսուս Քրիստոսի, համայն հայ հաւատացեալ ժողովրդին, որ ի Հայաստան և

որ ի սփիռս աշխարհի, աղօթելով, որ սուրբ Յարութեան շնորհները առատապէս բաշխուեն մեր եկեղեցիներին, մեր բոլոր պաւակներին, որպէսզի նրանք շարունակեն իրենց առաքելութիւնը աշխարհի վրայ, մեր ազգի մեծ լուսաւորիչների անմար ջախը բարձր բռնած իրենց ձեռքերում:

Սիրելի հաւատացեալ պաւակներ Մեր, դուք, որ հաւաքուած էք այս սուրբ Տաճարում և դուք, որ Մեզ լսում էք հեռուներից, լուսաշող Սուրբ Էջմիածնից և վերածնուած Մայր Հայրենիքից շնորհաւորում ենք ձեզ բոլորիդ սուրբ Յարութեան աւետիսով և հայրական սիրով աղօթում ենք բոլորիդ կեանքի բարօրութեան ու խաղաղութեան համար:

Մանաւանդ դուք, հեռաւոր պանդոխտ պաւակներ Մեր, Սուրբ Զատիկի շնորհներով անսասան ու կենդանի պահեցէք ձեր հաւատքն ու ձեր հայկական հոգին, ձեր աչքերը միշտ յառած դէպի վերաշինուած Հայաստան աշխարհ, մայր երկիրը ձեր և դէպի լուսոյ խորան Ս. Էջմիածին, քրիստոսաշէն Մայր Աթոռը Ամենայն Հայոց:

«Այսուհետև եղբարք, ողջ լերուք, հաստատուն կացէք, մխիթարեցարուք, միաբան լերուք, խաղաղութիւն արարէք և Աստուած խաղաղութեան և սիրոյ եղիցի ընդ ձեզ» (Բ Կորնթ. ԺԳ 11—12) և «Ընդ հաշտութեան Աստուծոյ միմեանց արկցուք գիրկս սիրով և միաբան գոչեացուք՝ Քրիստոս յարեալ ի մեռելոց» (Շարական): Ամէն:

